

MYSTERIET MED SMITARNA

Torsten Bengtsson

Hegas

MYSTERIET MED SMITTARNA

av Torsten Bengtsson

Illustrerad av Katarina Strömgård

Hegas

NÄRA DÖDEN

Jag smyger fram genom den mörka salen.
Det hörs inte ett ljud. På golvet ligger flera
lager med mjuka mattor.

– Var är du? viskar jag

Min röst ekar i den stora salen. Jag vet
att han är i närheten. Han har bara gömt
sig. Men jag känner rädslan i magen. Jag
är på en ny plats. I en moské. Det är som
en kyrka, men för muslimer. Jag har aldrig
varit här förut. Då känner jag en hand som
rör vid min axel. Jag skriker till, vänder
mig om och där står han. Jamal, min bästa
kompis.

– Nu blev du rädd, skrattar han.

– Det är inget kul att skrämmas, säger jag.

– Men Peo, lite skoj får vi väl ha, säger

Jamal och ger mig en kram.

Jag har följt med Jamal och hans pappa till moskén. Idag är det fredag och det har varit bön med mycket folk. Men nu är det kväll och alla har gått hem. Det är bara vi som är kvar. Jamals pappa håller på att låsa och stänga. Han ropar till oss:

– Jamal och Peo! Ni måste komma. Jag ska slå på larmet.

Jag och Jamal lämnar den stora salen och går mot utgången. Vi tar på våra skor medan Jamals pappa slår in en kod till larmet.

– Måste det finnas larm? Här finns väl inte så mycket att stjäla? undrar jag.

– Inte stjäla men förstöra. Vi har haft fyra inbrott bara i år. Larmet verkar inte hjälpa. Polisen hinner aldrig hit, suckar Jamals pappa.

– Varför vill de förstöra vår fina moské?
undrar Jamal.

– Kanske några som är rädda. De vet
inget om vår religion, säger hans pappa.

– Bara för att vi är muslimer är vi inga
terrorister, säger Jamal.

Det skrattar vi åt. Själv bryr jag mig inte
om religion. Jag tror inte på någon Gud
eller på Allah. För mig är det som står i
bibeln eller koranen bara sagor från förr i
tiden.

Nu ska jag och Jamal cykla hem. Hans
pappa åker bil. Jag önskar att jag kunde få
följa med honom i bilen. Ute är det mörkt.
Det har regnat och vägen är full av blöta
löv.

– Vi ses hemma, säger Jamal och vinkar.

– Cykla försiktigt. Det kan vara halt,
säger hans pappa innan han kör iväg.

Vi trampar hemåt. Vi har hjälmar, reflexer och lampor på cyklarna så vi syns i mörkret.

– Måste du cykla så fort, klagar jag.

– Jag är hungrig. Jag har inte ätit på hela dan, svarar Jamal utan att sänka farten.

I en kurva kommer en bil mot oss.

Den kör fort. Vi blir bländade av bilens strålkastare. Bilen kommer över på fel sida. I sista stund lyckas föraren bromsa. Men bilen har ett släp. Släpet får sladd och kommer mot oss. Jag känner vinddraget. Det missar mig med ett par futtiga centimeter. Istället träffar släpet framhjulet på Jamals cykel. Han flyger upp i luften. Han landar med en duns i ett dike flera meter från mig. Kvar på vägen ligger resterna av hans cykel.

Bilen stannar en bit ifrån oss. Den står stilla på tomgång. En av baklamporna på

släpet har krossats mot Jamals cykel. Och från släpet hörs ett konstigt ljud. Det låter som ett grymtande läte från en gris. Det är så överkligt, som om jag är med i en film.

Då öppnas två bildörrar. Jag kan inte se vem som kliver ut. Släpet står i vägen. Men jag hör upprörda röster:

– Du körde på någon, säger en röst.

– Det var inte meningen. Det var en olycka, svarar den andra.

– Vad ska vi göra? Vi kan inte vara kvar här.

Sen kör bilen bara iväg. Jag ser den röda baklampan från släpet försvinna bakom nästa kurva. Nu blir det otäckt tyst. Rädslan kommer över mig. Den känns som ett slag i magen.

– Jamal, viskar jag.

Jag hoppar av min cykel och springer

bort till honom. Mellan en glipa i molnen tittar månen fram. I dess sken ser jag honom. Han ligger på rygg i diket. Hans ögon är slutna. Det är som om han är död.

Jamal är min bästa kompis. Vi går i samma klass. Vi har känt varandra så länge jag minns. Han får inte vara död.

Jag böjer mig över honom. Jag känner på hans panna. Den är varm och blöt av blod!

Då öppnar Jamal ögonen. Han ser på mig. Han jämrar sig som om han har ont.

– Min arm, viskar han.

Jag vet inte vad jag ska göra.

– Ring efter hjälp. Jag kan inte röra mig, fortsätter han.

Min mobil ligger i jackan. Mina händer skakar så att jag tappar mobilen. Jag böjer mig ner för att ta upp den. Jag känner med

handen i det höga och fuktiga gräset.

– Skynda dig! stönar Jamal.

Jag svär flera gånger innan jag hittar den.

– Vem ska jag ringa? undrar jag.

– Min pappa, stönar Jamal.

Jag ringer Jamals pappa. När han svarar försöker jag förklara var vi är och vad som har hänt. Då ställer Jamals pappa en massa frågor. Jag försöker svara. Till slut skriker jag:

– Jamal är skadad. Han behöver hjälp!

– Jag ringer efter en ambulans. Sen kör jag direkt till sjukhuset och möter honom där, svarar Jamals pappa.

Medan vi väntar på ambulansen försöker jag prata lugnt med Jamal.

– Var har du mest ont? frågar jag.

Jamal svarar inte. Han skakar som om han fryser. Jag tar av min jacka och lägger

den över honom.

– Du får inte dö, viskar jag.

Till slut kommer ambulansen. Ut kliver två tjejer klädda i gröna byxor och gula reflexvästar. Nu får Jamal all den hjälp han behöver. De lyfter över honom på en bår och vidare in i ambulansen.

En av tjejerna klappar om mig. Hon försöker trösta mig. Hon säger:

– Det blir säkert bra.

Strax därpå kommer en polisbil. Två poliser kommer fram till mig. En av dem känner jag igen. Det är Lisa Rask. Henne har jag träffat förut. Nu vill hon veta vad som har hänt.

– Det var en bil med ett släp. Släpet träffade Jamals cykel. Sen körde de bara iväg som värsta smitarna, säger jag.

Lisa Rask skriver ner det jag säger. Hon

Peo följer med Jamal och hans pappa till moskén. På hemvägen möter de en bil som kommer över på fel sida och släpet träffar Jamals cykel. Jamal flyger rakt ut i diket .

Bilföraren smiter och Peo är ensam kvar med en otäck tystnad. Hur illa skadad är Jamal? Kommer han att överleva?

Samma kväll händer det mystiska saker i moskén. SPLEJ har fått ett riktigt kusligt fall att lösa ...

Art nr 433844

ISBN 978-91-7543-384-4

www.hegas.se

Hegas

